

Izhaja
vsako prvo in
tretjo soboto
v mesecu.
Stane na leto
6 K,
na pol leta
3 K.
Posamezni
listi po
30 vin.

Glasilo veseljakov

Naročnina
naj se pošilja
upravnístvu.
Rokopisi pa
urednístvu
'Ježa'
v Ljubljani.
Inserati
se računajo
po dogo-
voru.

Doslovno.

On: »Ali boš pa
tudi meni zvesta, Me-
lita?«

Ona: »Da, tudi tebi
bom zvesta, Pavle!«

Pri kanibalih.

Glavar: »Od kod
pa je ta belokožec
doma, ki ste mi ga tu
privedli?«

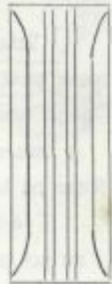
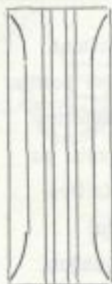
— »S Kranjskega.«

Glavar: »Potem
bomo pa naredili iz
njega — kranjske klo-
base.«

Teško verjetno.

Sodnik (stari de-
vici): »Pri oknu je to-
rej tat vlomil v vaše
stanovanje. Zakaj pa
niste klicali na po-
moč?«

Devica: »Eh mi-
slila sem, da me je
prišel snubiti.«

PONESREČENI MANEVER.

Najkrasnejša modistka, kar jih tlači tlak dunajskega mesta, je gotovo plavolasa Slavka. Tanjka, gracijozna, s kitami, ki so ji segali malodane do petá in nožici, ki ste radovedno kukali izpod kratkih krilc, morali ste zmešati najstrožjega filistra.

Doktor Koren pa ni bil filister, ne, prav dobrovoljen mladenič je bil poleg tega pa je imel tudi dokaj pod palcem. Ni čuda toraj, da se je v Slavko takoj zagledal, ko jo je prvikrat videl na ulici frfotati. Ugajala mu je tako zelo, da je celo sklenil na tihem, ponuditi ji zakon, ako je dekletce pametno in pošteno.

Ko jo je nekoč zopet srečal v mraku na ulici, ni se mogel več premagati; stopil je k njej ter jo ogovoril. Slavka je bila na prvi hip sicer ogorčena nad predrznostjo doktorja Korena. Ko pa Koren le ni hotel odjenjati in ji naprej in naprej kar najsladkeje pihal na srce, udala se je ter mu dovolila, da jo sme spremiti do doma.

Doktor Koren je bil svojega uspeha silno vesel in večer za večerom je šetal v obližji modistke, kjer je bila Slavka uslužbena, tako dolgo, da jo je pričakal in jo potem spremil domov.

Tako je potekal večer za večerom, a doktor Koren ni v svoji goreči ljubezni še prav nič napredoval; niti poljuba se ni upal prositi svojo oboževanko; Slavka pa je večer za večerom trepetala strahu, da bi jo stroga mama ne videla občevati s Korenom.

Doktor Korena je tolik neuspeh žalostil, zato se je namenil že prihodnji večer govoriti odločilno besedo s Slavko in tudi z njeno materjo ter tako storiti konec neznosni negotovosti.

Ko je zvečer v kavarni omenil o svojem sklepu svojemu najintimnejšemu prijatelju, svaril ga je ta kar najodločneje pred toliko naglostjo: „Prepričaj se vendar poprej, je li gospodična Slavka tudi v resnici tako nedolžna in neizkušena, kakor jo sodiš.“

„Prijatelj, jaz niti ne dvomim o njeni nedolžnosti; toliko sem jo pač že imel priliko izpoznati.“

„Dobro; toda na njeno nedolžnost vendar le ne moreš priseči; zato ubogaj moj svet: Povabi jo kak večer na daljši sestanek, kjer ti bo dana prilika, še bližje se z njo seznaniti. Vzemi jo na primer v kak „chambre separée“, tam jo boš lahko temeljito izkušal, in rezultat te poizkušnje naj ti pokaže pot v bodočnost.“

Doktor Koren se je izprva protivil toliki frivolnosti, naposled pa se je le udal prijateljevemu svetu in pri prvem sestanku prosil ljubljeno svojo Slavko, naj si skusi dobiti dovoljenje stroge svoje mamice za kak večer, da ga bodeta skupaj in nemotena preživela.

Slavka je seveda ta predlog odločno zavrnila in bila celo globoko užaljena; ker pa doktor Koren le ni odnehal in jo večer za večerom pregovarjal, naj mu vendar dovoli nedolžno to veselje, začela je Slavka polagoma omahovati in naposled mu je obljubila, da bo z izgovorom, da gre s prijateljicami v gledališče, skusila mamico pregovoriti.

Doktor Koren je bil tako vesel svojega uspeha, da je takoj prijatelja o njem obvestil. Ko mu je še prijatelj nasvetoval elegantni restavrant v sredini mesta, kot najprimernejši lokal za njegov manever, stisnil mu je Koren hvaležno roko.

Nekaj večerov po tem je slednjič Slavka vendar izjavila nestrpnemu doktoru Korenu, da ima dovoljenje.

Doktor Koren je bil izjave tako vesel, da je kar trepetal, ko se je Slavka oprijela njegove desnice. Seveda, ko jo je privedel do nasvetovanega mu restavranta, protiviti se je začela Slavka na vso moč, a bilo je prekasno. Prvi natak je zahreščal „soba številka 7“ in Slavka se je kakor v omotici iznašla v razkošno opremljeni sobici poleg doktorja Korena v mehkem naslonjaču.

Menu: Kaviar ... do ... „Heidsieck Monopol“.

Ko se je Slavka nekoliko zavedla, ogledovala je kakor očarana razkošnost okoli sebe. Peneci šampanjec pa jo je kmalo tako razvnel, da jo je minila boječnost in sramežljivost in je kar poskakovala veselja okoli doktorja Korena.

„Kje pa se prideluje šumeče to vino, ki tako prijetno ogreva; tu na Dunaju ali celo v Afriki?“ blebetala je naivno.

Tudi Koren je postal živahnejši. Sedaj ali nikoli, mislil si je, ovil Slavki roko okoli pasu ter jo poljubil na žareče ustnice. Doktor Koren pa se je s svojim dejanjem zaračunil. Komaj je začutila Slavka poljub, začela je ogorčeno kričati, naj jo izpusti domov, ker take predrznosti ni pričakovala od njega.

Doktor Koren je sicer malo odskočil in jo že hotel prositi odpuščanja, ko potrka nekdo na vrata in v sobo stopi prvi natak:

„Ne kričite vendar tako, gospica Slavka. V sobi poleg vas je nocoj baron U. in se pritožuje, da ni miru!“ pokaral je natak Slavko.

Slavka se je seveda onesvestila, doktor Koren pa je začudeno zrl predrznega natakarja; toda natakar se ni pustil motiti, temveč je kar naj-ravnodušneje nadaljeval: „Veste, gospod, gospica Slavka je res prav srčkano dekletce, toda to neodpustljivo navado ima, da napravi vselej, kadar pride prvokrat s kakim gospodom k nam, tak nemir in kriči, kakor bi jo kdo na meh dri; v drugič se vede že [mirneje; zato sem jo prišel opozoriti, naj nocoj ne smatra vas za premijero, sicer mi prežene najboljšega gosta.“

Natakar je diplomatično se smehljuje zapustil sobo in tudi Slavko je minila polagoma omotica in ker je natakarjev opomin resno upoštevala, ostala sta še dolgo z dr. Korenom skupaj in izpraznila še več steklenic penečega se šampanjca. Misel na snubitev pa je doktor Koren seveda opustil.

Hudomušna.

„Erna; pomisli, Robert, ki je bil še pred kratkim tvoj zaročenec, dvori sedaj meni.“

„Čudno, da nekateri moški tako naglo propadejo.“

Medeni teden.

„Veš kaj, Oto; preseliva se raje kam v pritličje. Zdaj, ko stanujeva v tretjem nadstropju, traja vselej tako dolgo predno prideš domov!“

Čudno.

Poročnik: „Bankirja Rosenberga zet bi pač hotel biti.“

— „Rosenberg vendar nima nobene hčere.“

Poročnik: „Kaj, tak bogatin, pa nobene hčere?“

Med politiki.

„Ti moraš pravo barvo pokazati!“ kričal je socijaldemokrat na krščanskega socijalista ter tako dolgo bil po njem da je bil ves m o d e r.

Zavozljano.

„Mama je zadovoljna, da se poročim z Emilom; moj Artur tudi nima nič proti temu; sedaj je treba samo še ljubico mojega zaročenca Emila prositi dovoljenja.“

Iz zgodovine.

Profesor: „... in prišli so s petdesetimi vozovi in morili so možé, žené in otroke in sploh vse, kar jim je prišlo na pot...“ Toraj, kdo so bili to, Komar?“

Komar: „Avtomobilisti.“

Vse prav pride.

„Kaj si vendar mislila, da si se poročila z bolehnim možem?“
„Zato, da se bom lahko vozila po zdraviliščih.“

Iz boljših krogov.

A: „Ti, zakaj pa ne pustiš svoje soproge slikati? Glej, toliko imamo slikarjev v slabih gmotnih razmerah, ti pa tiščiš svoje tisočake, kakor da bi jih nameraval nesti s seboj v grob.“

B: „To je prav enostavno! Moje soproge zato ne pustim slikati, ker se zna sama precej dobro — poslikati!“

Neprijetni spomin.

On: „Oni gospod, ki tamle sedi, mi je tako znan, a ne vem, kje bi ga bil že videl. Ali ga ti poznaš?“

Ona: „Kaj bi ga ne poznala? To je vendar oni posredovalec zakonov ki je naju združil.“

On: „Falot!“

Razumljivo.

„Milostiva, vi toraj res še nikdar niste ljubili?“

„Nikdar; saj sem šele en leto omožena.“

Raztresenost.

Profesorica (pri odprtem oknu): „Oh kako prijetno duhti senó — ali tebi nič ne diši, Dragotin?“

Profesor: „Ne, nimam časa.“

Materni ponos.

„Jaz mislim, milostna, da bi vaša hčerka lahko osrečila kakkega moža.“

„Oh še več.“

Utrink.

Škoda človeka izmodri, dobiček obogati.

SREČNI SLUČAJ.

Juri baron Kopitar je bil eden izmed najživahnejših lahkoživcev na Dunaju.

Ni toraj čuda, da je imel vedno manj las, a vedno več dolgov. Odločil se je toraj, da si bo izbral kje kako bogato nevesto ter tako pripravil sebi in svojim upnikom mirneje življenje.

Neko dekle, hčer bogatega veleposestnika na deželi, mu je priporočil posredovalec zakonov in Juri se je namenil potovati v oni kraj ter si ogledati bodočo soprogo. Predno pa si natovori težki zakonski jarem, hotel si je privoščiti vsaj še eno prav razposajeno noč.

Podal se je toraj v znano dunajsko zabavališče, kjer so se ponavadi shajali domači in tuji lahkoživci. Zabaval se je imenitno in pri tem se je seznanil z bogatinom z dežele, s katerim sta naposled pila celo bratovščino. Ker sta se ga polagoma oba precej nalezla, povabil je Juri baron Kopitar bogatega znanca s seboj na dom.

Naslednje jutro, ko se je tujcu glava nekoliko razbistrila, zahvalil se je Jurju za prenočišče obenem pa ga pred slovesom še vprašal, kje bi se lahko sešla zvečer.

„Danes in jutri me ne bo doma, ker se odpeljem v L.“ odgovoril mu je Juri.

„Za Boga, kaj iščeš vendar v tem dolgočasnem gnezdu?“ začudil se je Jurijev znanec.

„Neko bogato nevesto si grem ogledati!“

„V L. je samo ena bogata nevesta in ta je moja hči,“ pripomnil je tujec.

„Oprosti, prijatelj, kako je že tvoje ime?“ vprašal ga je Juri boječe.

Priletni bogatin in Jurijev najnovejši znanec, s katerim sta minolo noč uganjala za javnost tako neprimerne burke, imenoval je svoje ime; Juri pa se je prijel za glavo, kajti znanec je bil res oče dotične neveste.

Nekaj časa sta se drug družega preplášeno gledala, naposled pa sta izbruhnili v smeh ter sklenila skupaj potovati v L. po nevesto.

Pri zdravniku.

Bolnik: „Ali mi morete navesti, gospod zdravnik, vzrok moje boleznj?“

Zdravnik: „Vzrok vaše boleznj se je ravno pred štirinajstimi dnevi omožil.“

Utrinka.

Najhujši črnogledec, gleda rad tudi — plavolaske.

Ženska srca so kakor peči; vedno se jim mora prilagati, da ne poide — ogenj.

Vse so enake.

„Kako se moreš poročiti z gluho žensko, prijatelj?“

„Veš kaj, to ni nič posebnega. Za moževe besede je itak vsaka ženska gluha.“

Razlika.

„Kakor sem čul, si se z Emo srečno poročil.“

„Res je; toda srečna je samo Ema, a jaz sem samo poročen.“

Utrinki.

Najnevednejši ljudje hočejo največ vedeti.

Kar nočeš, da bi ti drugi storili, prepusti drugim.

Nekdaj in sedaj.

Prvi človek je dobil ženo med časom, ko je spal; dandanes pa dobi med tem časom, ko spi, kvečem kakega — hišnega prijatelja.

Ni dobro gledati v — kurja očesa.

A: „Operater kurjih očes se je poročil z gospodično Kregarjevo.“

B: „Kako pa je ta pustež prišel do te ženske?“

A: „Izrezaval ji je kurja očesa, pa je pregloboko vanje pogledal.“

Materni pouk.

Hčerk a: „Mama, vidiš, tamle naju pa dva gospoda neprenehoma opazujeta.“

M a t i: „Nič se ne brigaj zanje; dostojno dekle nikdar ne koketira z moškimi, ako ne pozna njih premoženjske razmere.“

Vse zaradi reda.

Kuharica: „Z vami, milostna, bom morala toraj iti v letovišče? Pri prejšnji moji gospodnji sem morala pa ostati pri gospodu, ko je šla gosa v letovišče in to zaradi reda.“

Gospa: „Pri meni pa ne bodeste ostali doma pri gospodu, ampak bodeste morali baš zaradi reda z menoj v letovišče.“

„Ne hvali dneva pred večerom!“

Gost: „Prav res mi je žal, gospod restavrater, da nisva že pred štirinajstimi dnevi pri vas obedovala...“

Restavrater (priklonivši se): „Jako laskavo, gospod!“

Gost: „Ker tedaj je bila tale riba gotovo še precej — sveža.“

Zafrkacija.

Zdravnik: „No, kako kaj prospewa vaša obrt?“

Izdelovalac rakev: „Hvala, gospod doktor! Odkar ste se vi naselili v našem kraju — prav imenitno.“

STRIC.

Stric igra v dijaškem življenju silno važno ulogo. Stric je vsekako bližnji sorodnik, zlasti ako je zelo premožen in ne tako strog, kakor so navadno strogi očetje.

Vseučiliščnik Ivan Krokarič je imel takega dragocenega strica, ki je bil še samec, državni uradnik v pokoju ter dvakratni hišni posestnik v Ljubljani. Marsikedaj je ta stric priskočil v denarnih zadregah našemu Ivanu na pomoč in ni bilo dvojbe, da bo po smrti stričevi podedoval vse njegovo premoženje.

Ivanov stric v Ljubljani pa je imel eno napako, ako se sme njegovo sovrašтво do žensk tako imenovati. O Ivanovih ljubavnih spletkah ni smel ničesar slišati. Popivanje in pretepanje Ivanovo mu je velikodušno odpustil, toda o ljubezni . . .

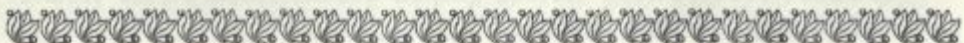
Ivan Krokarič pa nikakor ni sovražil žensk; nasprotno: bil je velik prijatelj in oboževatelj nežnega spola, a tudi ljubeznive Dunajčanke se niso branile ljubezni čvrstega Ivana.

Zadnji čas se je naš Ivan celo tako silno zaljubil v lepo Dunajčanko Klaro, hčerko siromašnega pismonosca, da se je preselil k njeni materi v stanovanje in da se je že prav resno govorilo o njuni zaroki.

Nekega dne pa sprejme do ušes zaljubljeni Ivan pismo iz Ljubljane, v katerem mu stric naznanja, da ga bo v kratkem obiskal. V pismu pa izrazi tudi željo, da bi najraje kar pri Ivanu prenočeval, ker bi se ne klatil rad po dunajskih hotelih. „Kak otoman mi bo zadostoval za ležišče, ker nisem razvajen,“ je še dostavil v pismu in Ivana spravil ž njim v največjo zadrego.

Dolgo se je ugibalo semtertja, kaj bi se ukrenilo, da bi stric ne opazil Ivanovo razmerje z lepo Klaro. Taka malenkostna usluga se radodarnemu stricu ne sme odreči in tako se je naposled sklenilo, da Klara zapusti za ta čas skromno svojo sobico ter se preseli k bližnjim sorodnikom, stricu pa se prepusti njena sobica in postelja.

Stric iz Ljubljane je res dospel na Dunaj in Ivan ga je vodil okoli po mestu, mu razkazoval znamenitosti in zvečer ga celo povabil med svoje tovariše v običajno gostilno. Tu se je pilo, kakor po navadi, pozno v noč, ker pa je bil stric utrujen od dolge vožnje in pohajkovanja po mestu, poslovil se je proti deseti uri od vesele družbe ter odšel domov k počitku,

Ivan pa je še dalje pridno praznil kozarce, dokler se tudi on ni precej natrikan podal proti domu.

Prišedši v svojem vlažnem razpoloženju domov, pozabil je popolnoma na prisotnega strica; le Klarica mu je rojila po glavi. Ni si mogel kaj, da ne bi je pred počitkom še pozdravil in ji voščil lahko noč, ali bolje rečeno: dobro jutro.

Pritihotapil se je v Klarino sobico, pokleknil poleg postelje ter začel poljubljati izpod odeje molečo roko.

„Joj, kako neizrekljivo te ljubim,“ vzdihoval je ob postelji zibajoč se semtertja.

„Kaj pa vendar počneš, Ivan? Ali si zblaznel?“ oglasil se je naenkrat stric v postelji.

Stričev globoki bas je prestrašil naloženega Ivana; toda, ko je izpoznal svoj položaj, vrnila se mu je prisotnost duha.

„Oprosti striček, da sem te prebudil; toda hvaležnost za vse dobrote, ki mi jih neprenehoma izkazuješ, ni mi dala miru in moral sem ti priti voščiti lahko noč,“ lagal in hlinil se je Ivan.

„Ivan, ti si blag mladenič,“ vzdihnil je stric ter si obrisal ginjenosti rosno oko. „Bodi uverjen, da te ne bom pozabil nikdar, dobri moj Ivan. Le tako dober ostani in srečen boš v bodočnosti.“

Naslednji dan je stric zopet odšel docela zadovoljen s svojim nečakom, domov, a dva dni na to je prejel Ivan Krokarič težko denarno pismo iz Ljubljane.

Vsem dijakom bodi ta dogodbica v eksemplu, kako naj ravnajo s svojimi strici, zlasti ako so — premožni in samci; pri oženjenih stricih pa naj najmanje polovico svoje ljubeznivosti prihranijo za teto.

Velika častna nagrada se razpisuje!

Pravico do nje ima slovenska

občina, v kateri so nemško-slo-

venski napisi, in ki prva iznajde,

da so nemško-slovenski napisi

v njej utemeljeni, narodni čut

nežaleči in popolnoma potrebni.

Nagrada se razpisuje zato, ker

hoče sedanji duh slovanskega časa

nemško-slovenske napise vreči

ob tla in jih nadomestiti, kjer ni

možno s samoslovenskimi, vsaj

s slovensko-nemškimi! Na obilno

udeležbo mnogoštevilnih takih

občin do 31. prosinca 1908 vabi

slovanski odbor.

Modroval je zelen brin...

(Zvonimir Maslè.)

Modroval je zelen brin,
majal z lepo glavo,
da prek gor in prek dolin
je že vse rujavo.

Lani prav ta čas mimó
prišla so dekleta,
fantom zelen brinovo
dale mesto cveta.

Letos pa oblak teman
stresa že snežinke,
mrzla burja noč in dan
piska žalostinke....

In dekleta težko le
bodo se ženila,
poť do brinov jim zapre
sneg do srede krila...!

Ko bi cvetka preje znala...

(Zvonimir Maslè.)

Ko bi cvetka preje znala,
kak prijetno solnce greje,
preje bi iz zemlje vstala
in razcvela bi se preje.

Žila bi pomladne smehe
v sreči zlatih dni sanjavo
in krasila stvarstva lehe
razprostrte na širjavo.

Da bi deva to čutila,
kak da ljubim jo brez meje,
krog vratu bi se ovila
meni preje in strastneje!

A letos slutnje so mi vstale....

(Zvonimir Maslè.)

Spet zadehteli so vetrovi
iz južnih krajin,
in vstali brsti in cvetovi
dolin in planin.

Iz dob detinskih to sem gledal
vesel in miran,
med cvetje sem pevaje sedal
sam čil in cvetan.

A letos slutnje so mi vstale
in ž njimi nemir,
da našel v družbi cvetke zale
bi sreče izvir....

BREŽIČNI BRZOJAV.

Poročnik Rado Radilovič je bil najživahnejši častnik vsega polka. V službi točen in marljiv, napram svojim tovarišem ljubeznjiv in darežljiv in ker je bil celo v najodličnejših krogih zelo priljubljen, imel je še lepo karijero pred seboj. Zlasti v damskih krogih je vzbujal kot čeden in brhek dečko precejšnjo pozornost. Vzlic vsemu temu pa je bil Rado v ljubezni še popolnoma neizkušen in nikdar še ni bil zapleten v kako ljubezensko afero.

Tembolj pa je bil v ljubezni podjeten njegov strežaj prostak Janez Lopar. Neprenehoma je zalezoval ženske in imel je v svojem življenju v ljubezni že dokaj uspehov, o katerih je zlasti svojemu gospodarju poročniku Radiloviču kaj rad pripovedoval. Ni čuda toraj, da se je začel slednjič, osramočen z uspehi svojega strežaja, tudi Radilovič zanimati za ženski svet ter iskati primernih zvez.

Nekega dne se je seznanil poročnik Radilovič z neko brhko, četudi že bolj priletno damo, ki je v neki slaščičarni začela precej živahno z njim koketirati.

Prav kmalo se je doslej sicer toli nebržni poročnik pridružil lepi dami in po kratkem občevanju določila sta že prvi sestanek. Od trenutka do trenutka sta postajala intimnejša in poročnik je že hotel vprašati svojo novo znanko, kdaj da bi jo smel obiskati na domu. Domislil pa se je še pravčasno, da bi bilo le dobro, ko bi se s svojim bogatoizkušenim slugom poprej o tem posvetoval.

Še isti večer je toraj smehljaje povedal svoj doživljaj svojemu slugi Loparju ter ga o tem in onem izpraševal.

„O, gospod poročnik, dejal mu je sluga, „moja sedanja ljubica je prav inteligentno dekle; kadar je sama doma, postavi cvetnjak na okno in tedaj vem, da bom prišel isti večer lahko k njej v vrtno lopo.“

Poročniku je ta način sporazumevanja ugajal in tako je tudi pri prvi priliki svoji znanki naročil, naj postavi cvetnjak na okno, kadar jo bo lahko zvečer brez nevarnosti v vrtni lopi obiskal. Vedel je namreč, da ima njegova znanka lep vrt in na vrtu lopo.

Eleonora, tako je bilo ime poročnikovi znanki, bila je s tem predlogom zadovoljna in še isto popoldne je Radilovič zapazil na njenem oknu cvetnjak. Ves vesel je hitel, ko je mrak zagrnil zemljo, na vrt, kjer ste stali dve lopi. Proti levi lopi ga je vleklo srce. Komaj je prestopil prag lope, oklenile so ga že krepke roke okoli vratu in poljub za poljubom mu je zabranil

vsako govorico. Radiloviča je sicer presenetila tolika ognjenost njegove Eleonore, toda ugajal mu je ta sprejem in vračal je poljube z isto ognjenostjo.

Ko se je prvi vihar nekoliko polegel, potegnila je ženska v lopi po ročnika Radiloviča k sebi na klop, ovila mu roke okoli pasu ter vskliknila „Toraj si vendar prišel, sladki moj Janez!“

„Oprostite, jaz nisem Janez!“ pripomnil je Radilovič pikirano.

Vsklik in poročnik Radilovič je odletel iz lope.

Ko se je iznašel na svežem zraku, začelo se mu je nekaj svetlikati. Njegov strežaj prostak Lopar je tudi Janez. Tudi njemu je njegova ljubica postavljala cvetnjak na okno v znamenje, da jo lahko obišče v lopi. Kaj, ko bi bila tu kaka pomola. Nekako zmeden jo je mahnil proti desni lopi, katero je v temi komaj našel. Ko se je približal lopi, stopil mu je nenadoma njegov strežaj Janez Lopar dostojanstveno ga pozdravljajoč nasproti.

Zdaj je bilo poročniku Radiloviču vse jasno. Molče je odzdravil svojemu slugi ter odšel.

Naslednje jutro pa je pozval svojega slugo k sebi: „Kaj je bilo sinoči v lopi?“ ga je vprašal strogo.

„Eh, nekaj prav šaljivega se mi je pripetilo!“ odgovoril je sluga Lopar zlobno se posmehovaje. „Ko sem sinoči videl dogovorjeno znamenje na oknu, podal sem se v trdi temi proti vrtni lopi, v kateri sva se navadno shajala z mojo Lenčico. Ko stopim v lopo, zašumela so svilnata krila in elegantna mehka ženska roka me je potegnila k sebi v lopo. Poljub za poljubom mi je žarel na ustnicah in objemov ni bilo ni konca ni kraja, vmes pa mi je šepetala na uho: „Ljubi, sladki moj Rado!“

Poročniku Rado Radiloviču je postajalo med pripovedovanjem sluge čim dalje bolj vroče.

„Kaj ne, Janez, brhka in čedna je bila ta dama?“ vprašal je naposled v zadregi.

„Veste kaj, gospod poročnik,“ odgovoril mu je Janez Lopar hudomušno. „Moja Lenčica mi je stokrat ljubša. Dama v šumečih krilih je bila prava trska proti moji Lenčici. Kjer sem jo potipal, bile so same kosti. Njene roke . . .“

„Dovolj, dovolj!“ prekinil ga je poročnik. „Tu je morala biti kaka pomota.“

„Gotovo,“ dostavil je Janez. „Ko sem povedal dami naposled, da nisem, Rado, temveč pošten kranjski Janez, stisnila mi je desetkronski bankovec v roko.“

„Najbrže zato, da bi molčal o tem in se ji več ne prikazal!“

„Kaj še,“ nasmehnil se je Janez, „rekla mi je celo, ko sem odhajal, naj večkrat pridem, da bom dobil vsakokrat — desetak.“

Poročnik Rado Radilovič ga ni več izpraševal in tudi z damami je še redkeje in previdneje občeval, kakor dotlej.

Praktičen.

„Tetka, doktor Rajko je pravi čestilec. Ko mi je povedal, da me ljubi, me ni vprašal, če sem nedolžna, ampak če nisem zadolžena.“

Domače ognjišče.

Gospa: „Kaj je delal sinoči moj mož pri vas v kuhinji?“

Kuharica: „Prišel je le, da se prepriča, ako je vse po njegovem okusu.“

Zlobni jeziki.

A.: „Berta se bo torej poročila z onim baronom, ki ima več dolgov kakor las na glavi.“

B.: „Berta je pa tudi še dolžna lase, ki jih ima na glavi.“

Plesni pogovor.

„Verujte mi, gospodična; ko bi seštel vse trenutke, v katerih mislim na vas, naštel bi več, kakor sto let.“